

En Carles Guàrdia Barreiros és un jove advocat de Rubí. Aquesta joventut no li ha impedit aprofitar els deu anys d'exercici professional per assolir una de les motivacions que el dugueren a passar per la facultat de dret: portar a la pràctica unes idees que tenia ben definides. Sempre va tenir molt clar per què lluitava i cap a on volia orientar les seves passes: **"Sabia que no volia integrar-me en una empresa, no volia quedar estancat en un departament on només acabes desenvolupant una petita part dels teus coneixements."** Fer d'advocat per compte propi li permetia **"posar en pràctica tot el que havia après durant els anys d'estudi i a la vida diària"**, i es va convertir per a ell en una qüestió de coherència: **"Vaig estudiar dret per fer d'advocat, per anar als tribunals i defensar les persones."** D'altra banda, també afegeix: **"També vaig valorar el fet que podria ser jo qui posés fi a la meva carrera, seria jo qui marqués el final, cap llei ni cap empresari em podrien jubilar. I això, llavors, em va semblar molt important."**

De totes maneres, tothom li recordava que d'advocats n'hi ha molts i els començaments sempre són complicats: **"Penso que és fonamental tenir confiança en tu mateix i en les teves forces, perquè jo no tenia cap familiar que em pogués donar el primer cop de mà."** Va començar, doncs, de passant en un despatx: **"Vaig treballar-hi fins que vaig adonar-me que allà ja tenia les matèries apreses i que m'estava estancant."** Sempre seguint la seva voluntat d'aprendre va fer passants en dos altres despatxos: **"Hi vaig portar temes diferents en cada un d'ells, per enriquir-me, perquè quan el dia de demà hagués de portar un plet jo sol, sabés enfocar-lo adequadament."** Pensa, per tant, que va adquirir una bona base en aquestes feines, i té un record per a dos advocats, Estany i Canals, de qui assegura haver après molt: **"Si no hagués estat en aquests despatxos potser també me n'hagués sortit, però no hagués tingut la facilitat que vaig tenir quan va arribar l'hora de treballar en una consulta privada."**

En Carles sap que **"el passat posa els fonaments pel futur"** i en l'últim despatx on va treballar ja va començar a planificar la instal·lació pel seu compte: **"Vaig entrar a col·laborar amb una assessoria jurídica de Rubí, que em va permetre fer el pas cap a un despatx propi en el moment en què el volum de feina va ser prou important i vaig poder deixar l'advocat de Barcelona per a qui treballava i traslladar la meva residència a Rubí, cosa que també m'interessava."** D'aquesta manera, des d'aquell moment el nostre personatge manté els clients que li proporciona la gestoria i els que li vénen per compte propi.

Els casos que arriben a les seves mans són diversos, però ens comenta que toca sobretot temes de dret civil i penal, i que només d'aquests darrers ha assistit ja a més d'un centenar de judicis: **"Són plets que imposen més respecte perquè està en joc la llibertat de les persones i no el seu patrimoni."** Treballar en el torn d'ofici també ha ajudat aquest jove advocat a adquirir l'experiència necessària per continuar endavant en la seva feina de cada dia: **"Mai no me'n vaig voler escapar ni penso que me n'escapi mai, perquè em sembla**

necessari atendre de la millor manera possible una sèrie de gent que no té recursos per a litigar, però que té tot el dret a defensar-se."

En relació a la por de la gent a posar-se davant d'un tribunal assegura que s'ha de treballar per canviar aquest punt de vista: **"Anar al jutjat és un dret constitucional i ha de ser el més corrent del món. Si una persona creu que té raó i un professional li ho corrobora, té el dret de reclamar el que li correspon."** És per això que en Carles adopta una postura molt concreta davant els pactes: **"Per a un advocat pot ser més còmode arribar a un acord i no haver d'anar a judici, que anar-hi i jugar-se-la. Tot i que pot ser convenient en determinats casos, sobretot en els que es parla de quantitats de diners, no penso el mateix pels casos penals."** I segueix: **"Els drets no es poden fraccionar i menys quan del que es tracta és de la llibertat d'una persona. Penso que sempre que hi hagi una raó jurídica s'ha de reclamar perquè és el més just, és la decisió més valenta i coherent segons el meu entendre."**

La seva feina a l'assessoria consisteix a fer d'advocat extern de les empreses que demanen els seus serveis, i així ho explica: **"Sóc assessor des del punt de vista de l'empresa que és víctima, perquè se li planteja un problema d'ingressos o pagaments amb un client o proveïdor a qui ha servit un producte."**

La tendència actual de moltes professions i també de l'advocacia és la concentració. Tanmateix, en Carles no hi creu gaire i prefereix seguir treballant com a independent: **"Aquesta feina, com moltes d'altres, depèn de la confiança que les persones dipositen en un professional que, al seu torn, ha de confiar plenament en ell mateix."** I afegeix: **"Jo em pregunto si algú que treballa per a directrius, condicionat d'una manera tan forta com passa en alguns bufets grans, realment pot anar a un jutjat i defensar una causa al cent per cent. És difícil mantenir la confiança en un mateix quan s'està tan condicionat per les instruccions rebudes."** És per aquesta raó que afirma: **"Perquè un advocat pugui desenvolupar tot el que sap ha de poder treballar en un marc de llibertat."**

El dia que mantenim aquesta conversa amb en Carles Guàrdia fa una setmana que s'ha obert l'any judicial i la premsa s'ha fet ressò de la manca de jutges: **"Jo crec que segurament és veritat que falten jutges, però el que em sembla més important és la manca d'operativitat dels jutjats"**, reflexiona. A més a més, **"cal una transformació dels sistemes d'oposició que aturi el problema que causen els continus trasllats de funcionaris. Una bona solució seria l'oposició basada en la localització geogràfica, que permetria una major agilitat."**

Casat i amb una filla, la Marina, espera l'arribada d'un nou infant. És per això que el poc temps de lleure que li permet la seva feina, el dedica a la família i a la seva afeció al futbol, exercint d'entrenador de la Unió Esportiva de Rubí i del Centre d'Esports Sabadell. Estem plenament convençuts que el dret era la verdadera vocació del nostre interlocutor, i és que ho transmet en cada una de les seves paraules carregades ja d'experiència pel passat i d'il·lusió pel futur.

“La nostra feina depèn de la confiança que les persones dipositen en un professional que, al seu torn, ha de confiar plenament en ell mateix”

Carles Guàrdia - Rubí (Vallès Occidental)